

Конкурентоспроможність економіки також визначається експортною активністю. Обсяг експорту у 2014 році у Литві досяг 31,65 млрд дол. США, що співвідношенні до ВВП країни складає 39,7%. Обсяг експорту в Україні в цей час складає 52,46 млрд дол. США, або 14,1% від ВВП за паритетом купівельної спроможності.

Програма виходу країни з кризи, яка відома як «Вашингтонський консенсус», включає набір з 10 рекомендацій, викладених Keneth Rogoff наступним чином [1]: 1. Підтримка фіскальної дисципліни (мінімальний дефіцит бюджету); 2. Пріоритетність охорони здоров'я, освіти та інфраструктури серед державних витрат; 3. Зниження граничних ставок податків; 4. Лібералізація фінансових ринків для підтримки реальної ставки за кредитами на невисокому, але все ж позитивному рівні; 5. Вільний обмінний курс національної валюти; 6. Лібералізація зовнішньої торгівлі (в основному за рахунок зниження ставок імпорتنих мит); 7. Зниження обмежень для прямих іноземних інвестицій; 8. Приватизація; 9. Дерегулювання економіки; 10. Захист прав власності.

Разом з тим, в даній системі заходів відсутня інноваційна складова розвитку економіки.

Саме інновації дозволяють отримати визначальні конкурентні переваги, які визначають позиціонування країни чи регіону на полі конкуренції.

Роль інновацій у забезпеченні конкурентних переваг регіону або країни полягає у наступному: формування принципово іншого стиля, іншої якості життя; реструктуризація ринку товарів у бік збільшення інноваційної продукції, що в свою чергу впливає на зміну попиту; розвиток інноваційно спрямованої промисловості в країні, регіоні; підвищення продуктивності праці; реструктуризація ринку праці в бік посилення сегменту робочої сили, здатної виробляти інноваційну продукцію на основі формування робочих місць у інноваційних виробництвах; зростання експортної активності, участь у глобальній конкуренції.

Список використаних джерел:

1. Keneth Rogoff. Wither the Washington Consensus? // Foreign Policy. 2003
2. The World Factbook. – Режим доступу <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/bf.html>

Оксана Левчук

*старший викладач кафедри фінансів, обліку і аудиту
Харківський економіко-правовий університет, м. Харків*

АНАЛІЗ ПРОБЛЕМ ПОВ'ЯЗАНИХ З НЕДОСКОНАЛІСТЮ РОЗРАХУНКІВ ДЕРЖАВНИХ СОЦІАЛЬНИХ СТАНДАРТИВ

Державна соціальна політика України базується на ідеї соціальних мінімумів: мінімальна зарплата, мінімальна пенсія, прожитковий мінімум тощо. На основі прожиткового мінімуму запроваджено нову систему соціальних стандартів, що стало ключовим етапом реформування соціальної політики.

Сьогодні експерти зазначають, що розміри мінімальних державних соціальних стандартів і гарантій є заниженими, що суперечить міжнародним принципам визначення якості життя населення.

Нагальні питання щодо визначення методик розрахунку споживчого кошику та прожиткового мінімуму як базового соціального стандарту розглядалися у вітчизняній економічній літературі багатьма вченими, але залишаються недостатньо дослідженими проблеми методик розрахунків базових соціальних стандартів.

Необхідність приведення прожиткового мінімуму до реального показника та підняття його до належного рівня широко обговорюється на всіх рівнях державної політики, особливо профспілками України[2]. Треба зазначити що Верховна Рада України ухвалила Закон «Про внесення змін до Закону України "Про Державний бюджет України на 2015 рік" (щодо підвищення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати). Таким чином, з 01.09.2015 р. розмір мінімальної заробітної плати становитиме 1 378 грн, а прожитковий мінімум 1330 грн.

Основу для розрахунку прожиткового мінімуму для основних соціальних і демографічних груп населення становить вартість мінімальних наборів продуктів харчування, послуг та непродовольчих товарів, які зазвичай називаються споживчим кошиком. Від цінової величини споживчого кошику залежить, на якому рівні буде встановлений прожитковий мінімум, а отже і всі інші соціальні стандарти, гарантії, виплати та допомоги. В цьому контексті особливої гостроти набуває вміст та методика обрахунку споживчого кошику та прожиткового мінімуму.

Склад споживчого кошика України був затверджений у 1992 році й відтоді суттєво не переглядався. Цілком очевидно, що методика створення споживчого кошика застаріла. Таким чином, набір продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг, що складає теперішній споживчий кошик, можна вважати нелегітимним.

Як бачимо, ситуація з встановлення соціальних стандартів бажає кращого. Динаміка зросту споживчих цін значно випереджає доходи населення. В сучасних умовах господарювання, а передусім політичних умов коли, на жаль, всі Державні інституції не «працюють» говорити про найближче поліпшення ситуації з переглядом соціальних стандартів, а також споживчого кошику який є базою розрахунків не є можливим.

Список використаних джерел:

1. Постанова Президії Федерації професійних спілок України «Про заходи з нагоди відзначення у 2013 році Всесвітнього дня соціальної справедливості» від 11.12.2012 м. Київ № П-15-7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.fpsu.org.ua/component/content/article/142-den-socialnoi-spravedlivosti/602-zahodysocsprav-2>.

2. Інформація про стан забезпечення соціальної справедливості в Україні. Додаток до Постанови Президії Федерації професійних спілок України від 11.12.2012 м. Київ № П-15-7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.fpsu.org.ua/component/content/article/142-den-socialnoi-spravedlivosti/602-zahodysocsprav->

3. Пункт 1 статті 3 Закону України «Про прожитковий мінімум» в редакції від

09.12.2012 [Електронний ресурс].–Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/966-14>.

4. Проект Закону про внесення змін до Закону України "Про Державний бюджет України на 2015 рік".

*Євген Лушпан, студент
Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ, м. Харків
Науковий керівник: Шелест О. Л., к.е.н., доцент*

ВПЛИВ ІНВЕСТИЦІЙ НА ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ

Актуальність дослідження полягає в необхідності європейських інвестицій в Україну, спрямування коштів у розвиток підприємств для підвищення рівня економіки в країні та виходу з економічної та політичної кризи.

Мета дослідження полягає у аналізі іноземних інвестицій в Україну та проведення інвестиційної політики сучасної України.

Серед основних завдань можна виділити наступні: дослідження іноземних інвестицій в Україну; аналіз діяльності інвестиційної політики; узагальнення досвіду країн Європи у проведенні економічних реформ для підвищення рівня життя в країні; розробка рекомендацій щодо правильних заходів керування коштами з іноземних інвестицій.

Досліджено та аналізовано світові моделі економічного росту країн, обґрунтовано ідеї для подальшого ефективного проведення економічних реформ та інвестиційної політики в Україні.

Як показують розрахунки за тривалий період часу, в середньому приблизно одну третину обсягу фінансових коштів підприємств різних галузей економіки України становлять інвестиції (одноразові капітальні витрати). Прямі іноземні інвестиції (скор. ПІІ) — форма участі іноземного капіталу в реалізації інвестиційних проектів на території країни-реципієнта інвестицій, яка характеризується активною участю інвестора (або його представників) до діяльності організації. ПІІ — найбільш поширена форма капіталовкладень для економік, що розвиваються, так як дозволяє реалізовувати великі і важливі проекти, а крім того в країну надходять новітні технології (наприклад, при створенні виробництв), нові практики корпоративного управління і т. п.[1].

За відомостями Держстату України (рис. 1) в 2013 році інвестиції в Україну збільшилися на \$2,86 млрд, ще роком раніше – на \$4,13 млрд. Однак у 2014 році із-за девальвації інвестиції скоротилися на \$11,14 млрд. або 19,5%: було вкладено \$2,45 млрд., вилучено \$1,17 млрд., а негативна курсова різниця склала \$12,25 млрд.

Обсяг прямих іноземних інвестицій (ПІІ) в Україну у вигляді акціонерного капіталу на 1 липня 2015 року склав \$42,85 млрд., що на \$1,78 млрд., або на 4,3% більше, ніж кварталом раніше[2].